

Dr. Cserpák Judit
Ügyvéd

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2037-0/2017
Érkezett:	2017 NOV 02.
Példány:	3
Kezelőiroda:	10. dr. Cserpák Judit

T. ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
mint elsőfokú bíróság útján

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZÁK 6.	
FŐLAJSTROMSZÁM	KEZDŐIRATON
0000 Kecskemét, Fecske u. 18.	
Tel, fax: 76/320-073; 20/9212-352	
e-mail: dr.cserpak@online.hu	
PÉLDÁNY:	3 + kiegészítő
MELLÉKLET:	F11 KÖZTÜK: ugh
FŐLAJSTROMSZÁM	31558/16
UTÓIRATON:	

felperesnek

- a korábban a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (1438 Budapest, Váci út 48. C-D.) jelenleg – jogutódlás folytán – a NAV Fellebbviteli Igazgatósága alperes ellen közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 28.K.31.558/2016/16 számú ítélete ellen az alperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a Kúria által meghozott Kfv.I.35.152/2017/6 számú ítélet ellen a felperes képviseletében a az alábbi

alkotmányjogi panaszt

és a panasszal támadott ítélet végrehajtásának felfüggesztése
iránti kérelmet

terjesztem elő.

Kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.35.152/2017/6 számú ítéletét semmisítse meg, mint Alaptörvénybe ütközőt.

Kérem a T. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot, mint elsőfokú bíróságot, hogy a Kúria támadott ítéletének a végrehajtását függeszse fel az Alkotmánybíróság eljárásának a befejezéséig, a Pp. 359/C. § (1) alapján.

Amennyiben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet elutasítaná, kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy hívja fel az elsőfokú bíróságot a támadott ítélet végrehajtásának a felfüggesztésére.

Tényállás

A felperes főtevékenysége meggy feldolgozása, értékesítése. A tevékenysége végzéséhez az alapanyagot (meggyet) részben saját ültetvényein termeli. Az ültetvények fenntartása, kezelése, pótlása, új ültetvények telepítése és a termés betakarítása időszakonként visszatérő nagy mennyiségű élő munkaerőt igényel.

Tekintettel arra, hogy ezen munkálatok nem folyamatosan végzendők, a felperes azok elvégzéséhez túlnyomó többségben nem alkalmaz állandó munkavállalókat, hanem a különböző szezonális munkákat (talajmunkák, metszés, gallyazás, ültetvény-pótlás, -telepítés, szüret, stb.) alkalmi munkavállalókkal, illetve alvállalkozókkal végezteti, és végeztette korábban is.

Ennek megfelelően 2010-2011 években is a szezonális munkák jelentős részét alvállalkozókkal végeztette el. A konkrét munkálatokra a felperes írásbeli szerződéseket kötött az alvállalkozókkal. A 2010. évben esedékes 30 ha meggy ültetvény telepítésére a felperes uniós támogatást is igénybe vett, ezért a pályázati tanácsadó közreműködése alapján nemcsak a szerződés aláírása történt meg a felperes és az alvállalkozó részéről a pályázati tanácsadó előtt, hanem a helyszíni bejárásokat követően az egyes munkarészek teljesítésigazolásának az aláírása, és a szükséges dokumentáció elkészítése is. Mindemellett a pályázati tanácsadó tájékoztatása alapján a felperes ügyvezetője az alvállalkozókkal történő szerződéskötést megelőzően beszerezte az alvállalkozók cégnyilvántartási adatait, a képviselőik aláírási címpéldányát, az adóhatóságtól nemleges adóigazolást, és folyószámla-kivonatot.

Miután az ismertetett ellenőrzés alapján az alvállalkozók rendben működő vállalkozások látszatát keltették, a felperes megkötötte az ültetvény telepítésre és egyéb szezonális munkálatokra az alvállalkozókkal a szerződéseket, az alvállalkozók a szerződés szerinti munkákat elvégezték, azok ellenértékét a felperes megfizette. Az alvállalkozók a munkálatokat a saját munkavállalóikkal végezték el, a munkavállalókat az alvállalkozók megbízása alapján [REDACTED] toborozta. A munkavállalókat a felperes telephelyére (illetve a munkavégzés helyére) [REDACTED] [REDACTED] illetve az alvállalkozók ügyvezetői szállították, és ők is fizették ki a munkavállalóikat hetente.

Az alperes utólagos ellenőrzés alapján a perben támadott határozatával 81.248.000,- ft adókülönbözetet állapított meg, emellett kiszabott 20.315.000,- ft adóbírságot és 5.239.000,- ft késedelmi pótlékot is.

Az alperes a határozatában azt állapította meg, hogy a 2010 évben és 2011 első félévében a felperes által alvállalkozókkal elvégzetetett ültetvény-telepítési munkák, illetve egyéb szezonális munkák (metszés, gallyazás, meggyiszedés, stb.) vonatkozásában kiállított számlák nem hitelesek, azok alapján a felperes jogosulatlanul gyakorolta a levonási jogát. Az alperes a megállapítását arra alapozta, hogy behívatta az alvállalkozók ügyvezetőit [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] és jogkövetkezmények kilátásba helyezése mellett sablonszerű „vallomást” csikart ki tőlük arra vonatkozóan, hogy az alvállalkozók a szerződés szerinti munkákat ténylegesen nem végezték el. A felperes ügyvezetőjétől is nyilatkozatot kértek, azonban az alvállalkozók ügyvezetői hamis állításairól nem tájékoztatták, azok kapcsán észrevételek tételére, cáfolatára, bizonyítékok előterjesztésére nem adtak

részére lehetőséget, így a hamis állításokról csak később értesült. Ekkor kérte, hogy szembesítésre kerüljön sor, azonban ezen indítványát az adóhatóság elutasította.

A felperes ügyvezetője az alvállalkozók ügyvezetői ellen feljelentést tett hamis tanúzás bűncselekmény elkövetése miatt, a büntető eljárásban a nevezett ügyvezetők az alperes eljárásában tett „blanketta-szerű” hamis vallomásukat visszavonták, és elmondták, hogy a szerződés szerinti munkákat ténylegesen elvégezték, az egyes munkákat ők irányították és ők is fizették ki a dolgozóikat.

Emellett a felperes keresettel is támadta az alperesi határozatot, mely perben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú közigazgatási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte, lényegében azon indokkal, hogy nem tett eleget a tényállás felderítési, tisztázási kötelezettségének, indokolatlanul mulasztotta el a felperes által kért bizonyítást.

Az alperes felülvizsgálati kérelme alapján eljárva a Kúria az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú ítéletet új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, előírva, hogy a szükséges bizonyítást az elsőfokú bíróság folytassa le.

A folytatott eljárásban az elsőfokú bíróság teljeskörű bizonyítást folytatott le, a közigazgatási eljárás iratanyagán túl számos további iratot tekintett át, beszerezte [REDACTED] és [REDACTED] ellen hamis tanúzás miatt folyó büntetőeljárás iratanyagát. Tanúként meghallgatta a felperesi ügyvezetőt, [REDACTED] az alvállalkozók megbízottját, [REDACTED] a felperes pályázati tanácsadóját, továbbá [REDACTED] a felperes brigádvezetőjét.

Az elsőfokú bíróság mindezen bizonyítékok mellett figyelembe vette a számos okirati bizonyítékot, és mindezek együttes értékelése és mérlegelése eredményeként tette azt a megállapítást, hogy : „... a számlák szerinti gazdasági események a felperes és az alvállalkozók között jöttek létre.”, illetve hogy „A felperesnek nem volt tudomása a számlakibocsátók érdekkörében elkövetett szabálytalanságokról.”

A következtetése eredményeként az elsőfokú bíróság a 28.K.31.558/2016/16 számú ítéletével az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, részletesen indokolva, hogy mely bizonyítékokat miként értékelt, és milyen szempontok alapján.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyre vonatkozóan a felperes részletes ellenkérelmet terjesztett elő. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú bíróság bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó tevékenységét sérelmezte, amely főszabály szerint a felülvizsgálattal nem is támadható, ugyanis a Pp. 275. §. (1)-(2) értelmében a felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt - nincs helye bizonyítás felvételének a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésének. Számos közzétett eseti döntésben mutatott rá a Kúria, hogy a bizonyítékok mérlegelése, a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglalt szabályok megsértése csak olyan kivételes esetekben szolgálhat alapul a felülvizsgálathoz, ha a bíróság iratellenes, releváns tényekre vonatkozóan ellentmondó, vagy kirívóan okszerűtlen megállapításokat tett.

Annak ellenére, hogy az alperes a felülvizsgálati kérelmében nem is tett ilyen állításokat (iratellenes, kirívóan okszerűtlen, ellentmondó megállapítások) csak általánosságban hivatkozott a Pp. 206. §. (1) elsőfokú bíróság általi megsértésére, a Kúria a Pp. 275. § (1)-(2) bekezdései következetes gyakorlatát megsértve felülmérlegelte a bizonyítás eredményét, és az ítéletével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, egyben a felperes keresetét elutasította.

Indoklás

Véleményünk szerint a Kúria ítélete sérti a Pp. 2. §. (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljárás követelményét, mert a bizonyíték felülmérlegelése tényleges indokai nem állapíthatók meg, nem derül ki abból, hogy az alperes felülvizsgálati kérelme indokait miért fogadta el, és miért hagyta figyelmen kívül a felülvizsgálati ellenkérelem indokait.

Ezzel a Kúria nemcsak Pp. 206. §-át sértette, hanem a Pp. 221. §-ából következő indokolási kötelezettségét is. Ezen jogszabálysértések azonban nemcsak a tisztességes eljárás Pp. alapelvi normáját sértik, hanem egyben sértik a tisztességes eljáráshoz fűződő, Alaptörvényben rögzített alkotmányos jogot is, illetve az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló Római Egyezmény 6. cikkében megfogalmazott tisztességes tárgyaláshoz való jogot is, az alábbi indoklás szerint :

Irányadó és alkalmazandó rendelkezések :

Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény

„6. Cikk - Tisztességes tárgyaláshoz való jog

1. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.”

„13. Cikk - Hatékony jogorvoslathoz való jog

Bármelynek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.”

Magyarország Alaptörvénye

„SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.”

„XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

„XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

„AZ ÁLLAM

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

1952. évi III. törvény a polgári perrendtartásról

„206. § (1) A bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.”

„221. § (1) Az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítotttnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.”

A T. Alkotmánybíróság több határozatában – többek között a 13/2015. (V.14.) AB sz. határozatában – elvi élel kifejtette, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos jog sérelmét az jelentheti, ha a bíróság nem tesz eleget a Pp. 221. §-ában írtaknak megfelelő módon az indokolási kötelezettségének, abból nem derül ki közérthetően, hogy miért az adott döntést hozta, mely bizonyítékok, milyen értékelése alapján, a felek érveit miként vette figyelembe.

A T. Alkotmánybíróság ezen elvi tételt a hivatkozott határozatában a következő világos megfogalmazással foglalta össze :

„Az Egyezmény jogvédelmi rendszerében a bírói döntéseknek a tisztességes eljárás által megkövetelt indokolása iránti igény egyfelől szoros összefüggésben áll a jogorvoslathoz fűződő joggal, ugyanis e jog hatékony gyakorlására kizárólag a bíróság döntését alátámasztó indokok ismeretében nyílik valódi lehetőség. (Erről lásd: Baucher kontra Franciaország, 53640/00.; 2007. július 24., §§ 47-51.) Másfelől szoros összefüggés mutatkozik az indokolási kötelezettség teljesítése, és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogból fakadó azon alkotmányos igény között, hogy az eljárásban szereplő fél meghallgatást nyerhessen, azaz kérelmét a bíróság megvizsgálja. (Erről lásd: Shala v. Norvégia, 15620/09.; 2012. július 10., § 29.) **Ennek oka az, hogy kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket.**”

A tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog részeként megjelenő, a megfelelően indokolt határozathoz fűződő jog értelmezéseként a T. Alkotmánybíróság a hivatkozott határozatában meghatározta azokat a tisztességes eljárás alaptörvényi szabályának védelmi körébe tartozó minimális követelményeket, amelyeket a bíróságoknak az ügy elbírálása során feltétlenül szükséges érvényesíteniük, és kidolgozta a bírói döntések indokolásának „alkotmányossági mércéjeként” szolgáló, a tisztességes eljárásban rejlő, minimális követelményrendszert, elismerve egyben, hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként jelentkezett. Az elvárt minimum követelményeket, a „mércét” a T. Alkotmánybíróság a következők szerint fogalmazta meg :

„[33] 3. Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik.”

„Az Alaptörvény 28. cikke tehát a bíróságokkal szemben azt a követelményt fogalmazza meg, hogy ítélezésük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák. Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e.”

„[34] Ehhez képest az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a

bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon."

A T. Alkotmánybíróság a határozatában azt is világosan lefektette, hogy miként vizsgálja a bírói döntések ezen követelménynek való megfelelését :

„Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”

„Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jog azt a minimális tartalmi követelményt állítja az adóigazgatási eljárásban hozott határozatot felülvizsgáló bírói döntés indokolásával szemben, hogy az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően az határozat törvényességét érintő lényeges kérdéseit kellő mélységben vizsgálja meg, és ennek indokait döntésében részletesen mutassa be. Ennek megfelelően a Pp. 221. § és a Pp. 339/A. és 339/B. § bírói alkalmazása akkor van összhangban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alkotmányos szabállyal, ha az ítélet indokaiból e minimális tartalmi követelmények kitűnnek.”

A hivatkozott Alaptörvény rendelkezések és Pp. rendelkezések, valamint a T. Alkotmánybíróság által kimunkált követelményrendszer tükrében megállapítható, hogy a Kúria a panasszal támadott ítéletében megjelenített indoklásával egyértelműen sértette a hivatkozott rendelkezéseket és alkotmányos „mérce”, az alábbiak szerint :

Tekintettel arra, hogy a Kúria (a fentebb kifejtettek szerint az általa lefektetett gyakorlattal ellentétesen) a perben feltárt igen nagyszámú bizonyíték átmérlegelésével hozta meg a határozatát, az indokolási kötelezettség minimum mércéje az lett volna, ha konkrétan megjelöli, hogy mely bizonyítékot milyen okból értékelt másként, mint az elsőfokú bíróság.

Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a T. Alkotmánybíróság meghatározta feltételek szerint a döntés indoklásában számot kell adnia a bíróságnak arról, is, hogy a bizonyítékok mellett miként vette figyelembe a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, azokat miként értékelte.

A Kúria panasszal támadott ítéletében megjelenített indokai alapján a következő tények állapíthatók meg :

Az ítéletében részletesen számot adott arról, hogy az elsőfokú ítélet mely lényegi indokok alapján született, ismertette az elsőfokú bíróság bizonyítékok mérlegelésére, értékelésére vonatkozó megállapításait az indokolás [11] – [18] bekezdései alatt.

Ezt követően a Kúria ismertette részletesen a felülvizsgálati kérelmet és annak indokait két oldalon keresztül, a [19] – [26] bekezdések alatt.

Ezt követően ismertette a felülvizsgálati ellenkérelmet egyetlen rövid, [27] számmal jelölt bekezdésben az alábbiak szerint :

„A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta cáfolva, hogy az elsőfokú bíróság önmagában a tanúvallomásokat értékelte és a többi bizonyítékot figyelmen kívül hagyta volna a tényállás megállapítása során.”

A felek által előadott kérelmek, észrevételek, indokok ilyen aránytalan módon történő megjelenítése eleve felveti a „fair trial” elvének a sérelmét, a pártatlan, tisztességes eljárás hiányát, minthogy nem állapítható meg konkrétan és pontosan, hogy a felülvizsgálati kérelem részletes indokaival szemben milyen ellenkérelmi indokok álltak, és azok milyen tartalommal bírtak.

Ennek folytán az is eleve kétséges, hogy a Kúria a döntése hozatala során „kellő mélységben” megvizsgálta az ellenkérelem indokait, illetve hogy azokat figyelembe vette.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem fenti módon feltűnően aránytalanul megjelenített indokai a tisztességes eljárás sérelmét igazolják a következő tényekre is figyelemmel :

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem nagyságrendileg azonos terjedelmű volt, de ami a lényeg, hogy a felülvizsgálati kérelem minden lényeges indokára tételesen indokolt cáfolatot tartalmazott az ellenkérelem.

Ehhez képest érthetetlen, hogy a Kúria miért tartotta fontosnak megjeleníteni részletesen és konkrétan a felülvizsgálati kérelem indokait, és miért mellőzte az ellenkérelem azokra vonatkozó indokai ismertetését, és miért csak az azokon alapuló összegző következtetést hivatkozta meg.

Ami azonban még ennél is lényegesebb, és a tisztességes eljárás súlyos sérelmét jelenti, hogy az sem derül ki a Kúria ítéletéből, hogy pontosan milyen indokok alapján helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság döntését, és utasította el a keresetet.

Az ítélete [30] bekezdésében a Kúria is leszögezte, hogy a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye, kizárólag akkor, ha az elsőfokú bíróság döntésében megállapítottak iratellenesek, vagy ellentmondásosak, kirívóan okszerűtlenek.

Ebből következően, ha a felülvizsgálati bíróság ilyet állapít meg, akkor nyilvánvalóan minimum elvárás, hogy a döntésében megjelölje, hogy az elsőfokú bíróság mely bizonyítékból leszűrt mely következtetése iratellenes, vagy ellenmondó, és az átmérlegelés szempontjait, indokait is meg kell jeleníteni.

Ehhez képest a Kúria egyetlen ilyen konkrét megállapítást sem tett, hanem az indoklása [31] bekezdésében általános megfogalmazással közölte, hogy „egyetértett az alperes felülvizsgálati kérelmében részletesen kifejtett és jogi érvekkel alátámasztott álláspontjával.

De miért értett egyet, és miért nem vette figyelembe az ellenkérelem indokait, amikor azok ugyancsak részletesen cáfolták azokat ?

Mindezen általános, semmitmondó megállapítás után arra sem adott konkrét indokot a Kúria, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységének mely megállapításai és mely bizonyíték vonatkozásában voltak iratellenesek, vagy ellentmondóak, esetlegesen kirívóan okszerűtlenek.

Ehelyett ugyancsak egy általános semmitmondó megállapítást tett :

„Az abban [felülvizsgálati kérelem] foglaltak ismételése nélkül utal arra, hogy az elsőfokú bíróság akkor sértette meg a Pp. 206. §. (1) bekezdésében foglalt előírást, mikor kizárólag a perben meghallgatott ügyvezetők, tanúk vallomására alapozta az ítéletét és nem értékelte az ugyanazon ügyvezetők adóhatósági eljárásban tett vallomásait ...”

Azt nem tudni, hogy a Kúria mire alapozta ezen megállapítását, mert az elsőfokú ítélet indoklása mindezekre vonatkozóan is részletes indoklást tartalmazott :

Az elsőfokú bíróság az ítélete indoklásában (8. old. 7. bekezdés) kifejezetten rögzítette, hogy a tényállás megállapítása körében figyelemmel volt, a közigazgatási iratok teljes tartalmára, a felperesi ügyvezető, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] közigazgatási eljárásban és a perben tett nyilatkozataira, a tanúvallomásokra, a csatolt iratokra, és a felek egyéb nyilatkozataira is. Így az elsőfokú bíróság a megelőző eljárás és a megismételt eljárás valamennyi bizonyítékát figyelembe vette, köztük még a felperesi ügyvezető hamis tanúzás miatt tett feljelentése alapján folyó büntető eljárás csatolt iratait is, azokat megjelenítette az indoklása erre vonatkozó egyes részeiben. Ezt figyelembe véve az elsőfokú bíróság „bizonyította”, hogy az ítélete 8. old. 6. bekezdésében írt megállapítása nem alap nélküli, hanem ténylegesen a bizonyítékokat azok egybevetése mellett a maguk összességében értékelve állapította meg a tényállást.

Azt is a konkrét bizonyítékokra utalás, azaz releváns indoklás nélkül állapította meg a Kúria, hogy „A bizonyítékok egyenkénti értékelése vonatkozásában az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy önmagában az ügyvezetők és tanúk kétséges valóságtartalmú nyilatkozatai nem alapozzák meg a felperes által állított tények valóságát.”

A megállapítás ugyancsak több szempontból sérti a tisztességes eljárás elvét : Nem lehet tudni konkrét indok nélkül, hogy csak az alvállalkozók ügyvezetői tanúvallomására utal-e mint olyanra, ami „kétséges valóságtartalmú”, vagy minden a perben felvett tanúvallomásra.

Miután a fenti idézetben a Kúria „ügyvezetők és tanúk” megfogalmazással élt, a nyelvtani értelmezés szerint minden tanúvallomást úgy értéket, hogy „kétséges valóságtartalmú”.

Ha viszont így van, akkor arra nézve hiányzik az indokolás, hogy az egyéb tanúk vallomásai miért is minősülhetnének „kétséges valóságtartalmú”-nak, amikor azok vonatkozásában semmiféle ezt sugalló indok nem merült fel, az elsőfokú bíróság sem tett ilyen megállapítást. Sőt az elsőfokú bíróság pontosan azzal indokkal fogadta el az alvállalkozók ügyvezetői perbeli és büntetőeljárásbeli vallomásait valósnak, mert azok tartalmát igazolták az egyéb okirati bizonyítékok, és egyéb tanúk vallomásai, akik közül [REDACTED] és [REDACTED] abszolút érdektelen tanúnak minősültek, fel sem merült, hogy a vallomásuk „kétséges valóságtartalmú”.

Az elsőfokú bíróság azon, a feltárt bizonyítékokon alapuló megállapítását is indokolás nélkül mellőzte a Kúria, hogy az alvállalkozók ügyvezetői adóhatósági eljárásban tett nyilatkozatai nagyrészt azonos tartalmúak, sablonszerűek és minden egyéb bizonyíték cáfolja azokat.

Azt is lényegében indoklás nélkül állapította meg a Kúria (kiemelt jelentőséggel), hogy „Alappal hivatkozott az alperes a felperesi ügyvezető és a számlakibocsátó vallomásainak ellentmondásosságára, és hogy a felperesi ügyvezető nem tudott pontos választ adni, hogy egyes munkafolyamatokban mely munkavállalók vettek részt.

Ezen megállapítás kapcsán kifejezetten hiányzik az ítéletből a felperes felülvizsgálati ellenkérelme releváns tartalmának a megjelenítése, amelyben részletes indokát adta annak, hogy a felperesi ügyvezető miért nem tudott egyes részletkérdésekre válaszolni. Mivel a Kúria egy szóra sem méltatta ezen indokokat, érveket, és nem indokolta, hogy azokat miért nem fogadta el, (holott elsőfokú bíróság megállapítása szerint a releváns, lényeges kérdéseket illetően a felperesi ügyvezető végig következetes nyilatkozatokat tett), kénytelen vagyunk röviden megismételni azokat :

A közigazgatási eljárás irataiból megállapítható, hogy az alperes a felperes képviselője adóhatósági első nyilatkozata tartalmából csak kiragadott részeket vett figyelembe (a jegyzőkönyvben kivastagított részeket), azokat, amelyek olyan kérdésekre irányultak, amikre nyilvánvalóan nem tudhatott egzakt válaszokat adni. Az eljárás során többször részletesen kifejtettük, hogy teljesen életszerűtlen és irreális elvárni egy ilyen gazdasági volumenű cég operatív irányítójától, hogy kapásból tudja a cég nem általa használt szállítójárműveinek a rendszámát, hogy több év távlatában megjegyezze a munkásokat szállító busz rendszámát, a sofőr nevét, hogy milyen bérautót vettek igénybe több évvel ezelőtt. Az meg végképp nem volt elvárható, hogy név szerint megjegyezze a korábban évekkal az ültetvényen megjelent alvállalkozói dolgozók nevét, azt, hogy 3-4 évvel korábban melyik alvállalkozó pontosan hol, mikor, milyen és mennyi munkát végzett, főképp úgy, hogy nem neki volt feladata a helyszíni munkairányítás, így ott nem is volt folyamatosan.

Nyilvánvalóan nem is volt elvárható a felperesi ügyvezetőtől, hogy naponta reggel megjelenjen, bejárja a 100 hektár ültevényt és név szerint katalógust tartson a megjelent alvállalkozói dolgozókról.

Mint ahogy más hasonló nagyságrendű vállalkozásnál, az ügyvezető az operatív irányítást végzi, nem pedig a napi helyszíni munkákat, a fuvarfeladatok szervezését (ezeket elvégzik az ezen munkakörökre felvett dolgozók) így eleve irreális volt ilyen tartalmú kérdések felé intézése és a „nem tudom”, „nem emlékszem” tartalmú válaszai kivastagított megjelenítése a jegyzőkönyvben, majd azok „bizonyítékként” történő felhasználása azon kreált állítás alátámasztására, hogy nem is volt valós kapcsolata az alvállalkozókkal.

Amíg az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítékok összességének értékelése mellett elfogadta ezen érvelést, a Kúria valójában indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta, azzal az általános értékítélettel, hogy erre alappal hivatkozott az alperes. De vajon miért? Ez nem derül ki az ítéletből.

Mindezen hiányosságok álláspontunk szerint oly súlyúak, hogy a támadott ítélet indokolása nem felel meg a Pp. 221. §-ában írtaknak, és a T. Alkotmánybíróság által az indoklás minimális tartalmi követelményeit meghatározó „alkotmányos mércét” is sérti, ezáltal sértve a felperes tisztességes eljáráshoz, a megfelelően indokolt határozathoz, megfelelő jogorvoslathoz való alapvető jogát.

Az alkotmányjogi panasz előterjeszthetősége feltételeinek megfelelés

Az ALAPTÖRVÉNY rögzíti :

„AZ ÁLLAM

24. cikk

(1) Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve.

(2) Az Alkotmánybíróság

c) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját;

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját;

(3) Az Alkotmánybíróság

a) a (2) bekezdés b), c) és e) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést;

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést;

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény vonatkozó rendelkezései :

„27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet

alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

28. § (1) Az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja.

(2) Az Alkotmánybíróság a 26. § alapján indítványozott eljárásban a bírói döntés alkotmányosságát is vizsgálhatja.

29. § Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

30. § (1) Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznolcvan napon belül lehet írásban benyújtani.

A Pp. vonatkozó rendelkezései :

„359/B. § (1) Ha a fél az Alkotmánybíróságról szóló törvényben foglaltak szerint alkotmányjogi panaszt terjeszt elő, azt az elsőfokú bíróság haladéktalanul továbbítja az Alkotmánybírósághoz.

359/C. § (1) Az első fokon eljáró bíróság az alkotmányjogi panaszban támadott határozat végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggesztheti, e határozat ellen külön fellebbezésnek van helye.

(2) Az első fokon eljáró bíróság az alkotmányjogi panaszban támadott határozat végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggeszti, ha az Alkotmánybíróság erre hívja fel a bíróságot. E határozat ellen fellebbezésnek nincs helye.

(3) A bíróság a felfüggesztésről szóló jogerős végzést megküldi az Alkotmánybíróságnak

A felperes a panasszal támadott ítéletet a jogi képviselője útján 2017. július 17. napján vette át, így a az alkotmányjogi panasz beadványát törvényes határidőn belül terjesztette elő az elsőfokú bíróságnál.

A felperes a panaszában indokoltan meghatározta hogy mely, Alaptörvényben biztosított jogát sérti a Kúria döntése és miért, illetve hogy a tisztességes eljárás elvét sértő indokolási kötelezettség részbeni elmulasztása illetve nem megfelelő teljesítése miért minősül egyben a döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességnek is.

A felperes a támadott ítélet végrehajtásának a felfüggesztését azért kéri, mert annak az alkotmányossági vizsgálatot megelőző végrehajtása súlyosan méltánytalan

lenne rá nézve, és a fizetési kötelezettség nagyságrendjére tekintettel a pénzforgalmi számlájának a lefoglalása (amely módon az alperes végrehajt) a likviditását is veszélyeztetné. A felperes jelenleg is prosperáló vállalkozás, ha és amennyiben a panasza nem jár eredménnyel a fizetési kötelezettségének biztosan eleget fog tenni, amelyre az alperestől részletfizetést fog kérni, hogy a működőképességét fenntartsa.

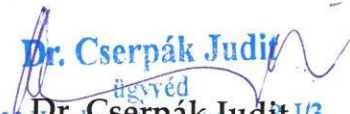
Kecskemét, 2017. szeptember 1.

Tisztelettel:

felperes

Képviselőtében:

Dr. Cserpák Judit
ügyvéd
6000 Kecskemét, 6000
Dr. Cserpák Judit I/3.
Adószám: 18412352-2-23
ügyvéd

Melléklet :

- ügyvédi meghatalmazás

